

1 SKYRIUS

Amberė

Jo nuotraukų – šimtai. Jos pabirusios kompiuterio ekrane kaip konfeti ir nutvieskia tamsų mano kambarį. Futbolo rungtynių nuotraukos ir neryškūs, susilieję vaizdai: jis su draugais. Iš lėto pele nutempiu kiekvieną nuotrauką į aplanką, kurį sukūriau specialiai jam.

Dusliai ir ritmiškai tiksi laikrodis, bet aš negirdžiu, nes susikaupusi ieškau nuotraukų. Atrodo, net pamiršau, kur esu. Matau tik jo veidą.

Instagramas. Tviteris. Feisbukas. Feringtono sporto klubo interneto svetainėje – naujas puslapis „Asmeniniai treneriai praktikantai“. Praktikantų sąrašė trečias – *Renas Muras*. Šalia mažytės nuotraukos trumpas aprašymas. Jam septyniolika, kaip ir numaniau. Prieš mėnesį koledžas atsiuntė jį kaip asmeninį trenerį atlikti praktikos sporto klubo treniruoklių salėje. Spusteliu dešinę pelės klavišą ir išsaugau nuotrauką aplanke.

Mano nešiojamasis kompiuteris automatiškai sukūrė nuotraukų demonstraciją. Maniau, pasijusiu nesmagiai žiūrėdama į viena po kitos kaip filmo ekrane pasirodančias nuotraukas, bet taip nenutiko.

Ar tai suteiks man drąsos? Jeigu savo kambaryje ilgai žiūrėsiu į jo nuotraukas, gal nebepritrūksiu žodžių jį sutikusi?

Pagalvojus apie tą susitikimą sporto klube, nurausta skruostai. Šimtąjį kartą prisimenu, kaip jis į mane žiūrėjo, kaip švelniai palietė man petį. Kūnu vėl nubėga malonūs virpuliukai, visai kaip tąsyk. Ar jis *irgi* pasijuto panašiai?

Aš tiek daug kartų galvojau apie tą akimirką, kad, atrodo, ji turėjo išblukti, jausmai – išblėsti, tačiau ji kaskart vis gyvesnė mano atmintyje, vis ryškesnė.

Ekrane viena po kitos švysčioja nuotraukos, kuriose užfiksuotas visas jo gyvenimas: kelionė su klase į Paryžių, treniruotė sporto salėje, vakarėlis draugo namuose, iš kurio jis tiesiogiai transliavo įvykį telefonu.

Paskui mano žvilgsnis nukrypsta į savo pačios instagramo paskyrą. Ji beveik tuščia. Nieko stebėtino, aš nesu fotogeniška. Kai išeinu pasizmonėti... Et, kodėl sau meluoju? Aš nuolat sėdžiu namie, todėl neturiu ko fotografuoti.

Mano brolio dvynio Sebo instagramo paskyra kaip diena ir naktis skiriasi nuo manosios. Ten nėra nė vienos nuotraukos, kurioje jis nebūtų buvęs apsuptas draugų. Mes abu perėjome į naują mokyklą vos prieš šešis mėnesius, bet jam pakako trijų sekundžių pritapti.

Ką gi, juk mudu tokie skirtingi.

Vėl paleidžiu skaidres. Žaviuosi Reno smakro linija, jo rausvais skruostais ir ypatingos spalvos akimis. Prisimenu veido išraišką, kai jis susikaupęs kam nors aiškina kokį nors pratimą: jo lūpos visą laiką šiek tiek pravertos.

Įdomu, kaip jausčiausi, jeigu jis staiga išdygtų priešais mane?

Skaidrės baigiasi, ekrane šmėsteli paskutinė nuotrauka. Joje Renas pozuoja prieš veidrodį be marškinėlių, ir aš pasijuntu bevėrtė. Jo rankos raumeningos, veidas rimtas, skruostikauliai išsišovę, apatinė lūpa atkišta į priekį...

Taip, suprantu, jis maivosi. Tiesą sakant, nuotrauka spinduliuoja tuštybe, ir jeigu geriau jį pažinočiau, patraukčiau per dantį.

Jeigu galiu žiūrėti į jį be marškinėlių ir nesilydyti, tai gal sugebėsiu su juo pasišnekėti, kai kitą kartą nueisiu į sporto klubą?

Šypteliu ir ištariu: „Labukas. – Pakreipiu galvą ir užsikišu plaukus už ausies. – Ką veiki?“

Tą akimirką kambarį užlieja šviesa. Plačiai atsimerkiu ir atsigrežiu į duris – tarpdury stovi išstypėlis brolis Sebas, įsiveržė į mano kambarį nepasibeldęs. Staigiai uždarau kompiuterį, o širdis pašėlusiai daužosi.

– Eik iš čia! – sušnypščiu.

– Sesut, žiūrėk, ką mudu su Bilu radom... – Jis kvatodamas žengia artyn, atkišęs mobilųjį telefoną.

– Eik iš čia! – pakartojau garsiau.

Jis išpučia akis ir stabteli.

– Kas tau?..

– Tiesiog palik mane ramybėje, gerai?! Palik mane ramybėje! – užrinku išraudusi iš gėdos.

Nesuprantu, kodėl mano balsas toks spigus, bet kartoti nereikia. Sebas pavarto akis, burbteli „Jėzau...“ ir išeidamas iš kambario garsiai trinkteli durimis. Kambarys vėl paskęsta tamsoje.

Virpančiomis rankomis atidarau kompiuterį.

Pažvelgiu į šimtus Reno nuotraukų aplanke ir staiga dingteli: kas per nesąmonė?! Uždarau kompiuterį, krentu aukštiekninka ant lovos ir įsmeigiu akis į lubas.

Mano kambaryje Reno nėra. Mano kambaryje nėra net Sebo, jis išėjo.

Iškeliu rankas ir žvelgiu į jų kontūrus tamsoje.

Aš visiškai viena.

2 SKYRIUS

Kloja

Po pamokų susitinku su Luiza, Reičele ir Amira. Jos taip garsiai tarška, kad nesuprantu, ką sako.

– Šitą, Kloja, šitą! – Reičelė gniaužo raudoną šilką – žvyneliais siuvinėtą velnio kostiumą, kuris viliojamai žėri, kai Reičelė paskubomis nutraukia jį nuo pakabo.

Pakreipiu galvą.

– Ne, per ryškus, – mesteliu.

Reičelė paleidžia jį iš rankų, lyg būtų nusideginusi.

– Aha, tikrai labai ryškus.

Nusigrėžiu, man neįdomu. Mano dėmesį vėl pasiglemžė telefonas, nepaliaujamai vibruojantis su kiekvienu nauju pranešimu. Grupiniame susirašinėjime keli vaikinai dalijasi memais apie mano buvusio vaikino Tomo rengiamą Helovino vakarėlį, kuris bus ketvirtadienį, vos už savaitės. Taip pat keli žmonės pakomentavo mano naujausias instagramo nuotraukas.

Žiūriu į paskutinę nuotrauką: joje pozuoju priešais veidrodį, lūpos padažytos raudonai, kiek pravertos, stoviu šiek tiek palinkusi į priekį. Vilkiu prigludusią pilką suknelę, pabrėžiančią liekną juosmenį.

Pasidariau gal šimtą nuotraukų, kol pavyko ta, kurioje atrodau ir liekna, ir moteriškų formų, bet ji man vis tiek nepatinka. Mano klubai pernelyg išsišovę, o akių apvadas per storas. Fe!

Po nuotrauka – penki nauji vaikinų iš mokyklos komentarai. Dar vieno, Sveno, aš nepažįstu, galbūt tai tas vaikinys, kuris po pamokų dirba parduotuvėlėje prie kampo, netoli namų? Jis pakomentuoja kiekvieną mano nuotrauką, dažniausiai parašydamas „gražu“ arba „nuostabu“. Šįkart nieko neparasė, tik pridėjo šokiruotą išsiziojusį veidelį.

– Kloja! Kaip tau šita? – prieina Luiza, išdidžiai nešina tamsiai žalia aksomine suknele.

Suknelės iškirptė gili, o sijono apačia papuošta plunksnomis ir žvyneliais. Paglostau audinį.

– Neblogai, – sakau ir paimu iš jos suknelę.

Luiza patenkinta šypteli Reičelei ir nueina apžiūrinėti kitų drabužių.

Puikiai įsivaizduoju save su šia suknele, panašia į povo uodegą. Pasidaryčiau žerintį makiažą, įsisegčiau į plaukus plunksnų. Mintyse regiu, kaip įžengiu į gerai pažįstamus Tomo namus aukštomis lubomis, kaip einu pro laiptų aikštelę su įvijais laiptais ir turėklais su išklibusiu statramsčiu. Atrodo, net pajuntu jo žvilgsnį...

Galvodama apie Tomą nejučia imu kramtyti vidinę skruosto pusę. Aš ant jo nebepykstu, veikiau jaučiuosi kaip apmirusi. Bet nesiliauju galvojusi apie mūsų paskutinį susitikimą: pilkas veidas, bejėgiškai atsikišusi apatinė lūpa, o dar tas rūstus žvilgsnis, kai skėstelėjusi rankomis garsiai pasakiau: „Tai skirkimės!..“ Jis nedvejodamas sutiko su mano pasiūlymu.

Tą akimirką aš tiesiog alpau iš pykčio, man norėjosi rėkti iš visu plaučių. Norėjau liepti jam liautis susirašinėjus su kitomis merginomis, norėjau pasakyti, kad toks jo elgesys mane žeidžia, kad jau-

čiuosi jam nesvarbi. Bet nepasakiau, tik užverčiau akis ir išlėkiau iš kambario. Man ištarus žodį *skirkimės*, jis krūptelėjo, lyg būčiau jam sudavusi. Vis dar prisimenu tą keistą metalinį skonį burnoje, kai apsigrėžusi išdrožiau.

Telefonas vėl suvibruoja, išplėšdamas mane iš svajų. Jau turiu per tūkstantį sekėjų instagrame, todėl beveik kasdien atsiranda koks nors naujas vaikinai, kuris pakomentuoja mano nuotraukas ar parašo asmeninę žinutę. Kartais jie peržiūri ir pakomentuoja visus 200 mano profilio nuotraukų, ir tai mane šiuropina.

Tačiau dabar domiuosi ne savo profiliu, o Tomo. Peržiūriu visas nuotraukas, kurias jau žinau atmintinai (jis retai įkelia naujų). Po naujausia nuotrauka, kurioje jis juokiasi būdamas su draugais vietiniame bare „Playshack“, yra kai kas naujo. Tai kitos vienuoliktokės iš mano klasės, Džasminos Rid, komentaras:

jaz_R Gerai atrodai ☺

Keletą sekundžių spoksau į jos žodžius. Jėzau, ko ji tikisi, rašydama šitokius komentarus? Ar Tomas su ja susirašinėja? Mudu išsiskyrėme vos prieš porą savaitių... Gal jis nori mane įskaudinti? Atsidarau Džasminos profilį ir matau, kad Tomas pakomentavo naujausią jos nuotrauką besišypsančiu mirksiuku.

Kilsteliu smakrą. Ką gi, aš irgi moku žaisti šitą žaidimą. Greitomis peržvelgiu naujausius savo nuotraukų komentarus, ieškodama žmogaus, kuris neseniai pakomentavo mano asmenukes ir kurio Tomas nepažįsta.

Akys vėl užkliūva už Sveno. Maždaug prieš savaitę jis parašė man asmeninę žinutę: „Tu žaviausia mergina, kokią esu matęs“, bet gali būti, kad buvo girtas, nes kita jo žinutė – nerišlus raidžių kratinys. Be to, jo instagramo profilis labai neįprastas – visose nuotrau-

kose jis vienas, važiuoja dviračiu arba bėga futbolo stadione. Tačiau koks skirtumas? Tiks ir jis.

Susirandu vieną daug pastangų pareikalavusią jo nuotrauką (turbūt buvo nelengva pozuoti iškelus vieną ranką ir sulenkus už galvos, kad būtų matyti visi įtempti raumenys) ir paspaudžiu „patinka“. Paskui pakomentuoju:

Kloja03 *Drqsu ;)*

Mano telefonas akimirksniu įsižiebia – atėjo dvi asmeninės žinutės.

– Tomui patiks šita suknelė, – sako Luiza, staiga išdygusi šalia manęs.

Aš išjungiu telefono ekraną.

Ji kresteli galvą, rodydama į suknelę, kurią tebelaikau rankose.

– Žalia – jo mėgstamiausia spalva, ar ne?

Nuskambėjus Tomo vardui, visos merginos sužiūra į mane. Aš suraukiu nosį, lyg mėgindama kažką prisiminti.

– Tomo? *O Dieve*, viskas buvo taip seniai... – prunkšteliu. – Koks skirtumas, ką jis mėgsta?

3 SKYRIUS

Amberė

Sporto klubo sienas iki pat lubų dengia veidrodžiai ir juose atspindi kiekvienas mano veido trūkumas: tamsūs paakiai, blizganti kakta ir spuogas balta viršūnėle ant nosies galo. Drebančiais pirštais suimu dviračio treniruoklio rankeną ir atsėdu.

Nusigrėžiu nuo savo atvaizdo. Šiąnakt ilgai neužmigau, iki antros valandos galvojau apie šitą akimirką – kaip ateisiu į sporto klubą šalia mokyklos ir galbūt sutiksiu jį.

Gal aš viską sugadinsiu? Pasakysiu kokią nors nesąmonę? Arba susijaudinsiu ir mano balsas pradės virpėti? Arba, dar blogiau, užkalbinsiu jį, o jis apsimes, kad neišgirdo...

Dabar jau drebu visa. Rankomis nubėga šiurpas, odą tarsi bado adatėlėmis. Stipriai susičiaupiu, kad nekalenčiau dantimis.

Gana. Jo čia nėra. Aš be reikalo jaudinuosi.

Timpteliu džemperio rankoves, jomis kaip pirštinėmis apsitempiu plaštakas, tada spusteliu keletą mygtukų treniruoklio valdymo skydelyje. Išsigąstu, kai įsijungdamas treniruoklis šaižiai pypteli.

Ar kas nors tai pastebėjo? Įsidrąsinusi apžvelgiu patalpą: niekas nekreipia į mane dėmesio, arčiausiai sportuojantis vyras klausosi

muzikos per ausines, o moteris, kampe kilnojanti svarmenis, žiūri į veidrodį tiesiai prieš save.

Pradedu iš lėto minti pedalus. Ratai sukasi vis greičiau. Mano veidas įkaista. Gali būti, kad tuoj ateis Renas ir pamatys mane.

Staiga pajuntu trūktelint už kelnių klešnės, o tada dryksteli plyštantis audinys.

Kas nutiko?!

Pasirodo, vienas pedalas įsuko palaidą siūlą, išlindusį iš mano sportinių kelnių klešnės palanko. Kilsteliu pėdą, bet pedalas ir toliau sukasi kaip pasiutęs, vis tvirčiau įsukdamas siūlą ir pamažu traukdamas klešnę. Jaučiu, kaip toji tįsta žemyn. Apsidairiusi timpteliu kelnes aukštyn, bet treniruoklis traukia jas žemyn.

Pabandau pasukti koją į šoną, kad galėčiau nulipti, bet pedalas taip stipriai įtraukęs siūlą, jog matau, kad parvirsiu neišlaikiusi pusiausvyros. Bet jei nemėginsiu nulipti, treniruoklis tiesiog numaus man kelnes, ir visi pamatys mano užpakalį!

Veidą išmuša raudonis. Po galais... Padėtis *be išeities*.

Akies krašteliais pastebiu aukštą tamsiaplaukį vaikiną tolumoje, vilkintį tamsiai mėlynus asmeninio trenerio marškinėlius. Dieve, *prašau*, tik ne Renas. O jei tai jis, meldžiu, kad manęs nepastebėtų.

Pasilenkiu ir pabandau sugriebti siūlą, kad jį nutraukčiau, bet nepasiekiu. Nesu tokia lanksti, o jeigu dar labiau palinksiu į priekį, kelnės tikrai nusmuks žemiau užpakalio, nes jau dabar vos jį dengia.

Akis ima graužti apmaudo ašaros.

Kaip kvaila buvo čionai ateiti, aš tokia apgailėtina... Naiviai tikėjaisi, kad mudu su Renu pasišnekėsime. Net susikūriau aplanką su jo nuotraukomis. O dabar nutiks štai kas: iššvaistysiu visą treniruotės laiką ant šito prietaiso, galiausiai teks nuplėšti klešnės apačią, kad išsivaduočiau ir nepavėluočiau į pamokas.

Staiga prisimenu, jog šiandien mūviu *kasdienius apatinius!* Po galais! Jie balti ir apsmukę – rytą buvau apsnūdusi, todėl negalvodama čiupau ir užsimoviau.

Sumirksiu, kad neimtų riedėti ašaros.

Tuo metu prie manęs prieina mergina. Ji aukšta ir liekna, tankūs kaštoniniai plaukai viršugalvyje susukti į kuodą. Ji vilki tokį pat kaip Reno tamsiai mėlyną trenerio praktikanto džemperį.

– Labas, aš Julija, praktikantė. Gal galiu kuo padėti? – ji pažvelgia į mano klešnę ir tyliai priduria: – Pamačiau, kad įkliuvai. Nebijok, tuoj tave išvaduosiu. – Mikliai pritupia šalia dviračio ir pabando nuvynioti siūlą nuo pedalo, bet nepavyksta. Tada pasilenkia beveik iki grindų ir nukanda siūlą.

Atsargiai nukelį pėdą nuo pedalo. Aš laisva! Mano sportinių kelnų klešnės apačia apibrizgusi, bet lengviau atsikvepiu, nes nebesu pririšta prie treniruoklio ir žinau, kad nepavėluosiu į pamoką.

– Pašauk mane, jei reikės dar kokios pagalbos, nesidrovėk, – plačiai šypsodamasi sako Julija, ir man dingteli, kad ji – bene pirmoji moksleivė, nusišypsojusi man šią savaitę.

Išsižioju. Noriu jai padėkoti, bet ji apsigrėžusi jau aiškina greta sportuojančiam vyrui, kaip taisyklingai atlikti įtūpstus.

Išsilaisvinusi iš dviračio pančių, nebenoriu rizikuoti, todėl nuliupusi nuo treniruoklio pasiimu buteliuką su vandeniu ir neriu į persirengimo kambarį.

Pakeliui Reno nesutinku.

Kaip aš drįsau šitaip kvailai pasielgti? Atsikėliau su aušra ir atėjau čionai tikėdamasi, kad jis šįryt dirba. Visi treneriai praktikai – koledžo studentai, atliekantys praktiką sporto klube, jų grafikas nepastovus, todėl čia būna ne kasdien.

Kiek žinau, Renas baigė mokyklą pernai, vadinasi, vos metais už mane vyresnis. Bet gal jis vis tiek laiko mane kvaila mergeite, žen-

giančia pro mokyklos kiemo vartus ir sporto klube persirengiančia sportiniu kostiumu?

Gal net geriau, kad šiandien jis paskaitose? Kuo viskas būtų pasibaigę, jeigu Julija nebūtų manęs išlaisvinusi? Turbūt visa sporto salė būtų pamačiusi mano užpakalį. Akyse vėl susitvenkia ašaros, ir aš supykusi apsivelku mokyklinį džemperį tiesiai ant sportinių marškinėlių. Esu visiška kvailė, argi ne? Veikiausiai Renas man nusišypojo iš mandagumo, jo šypsena nereiškė nieko daugiau. Nereikėjo man čionai ateiti. Pasielgiau kaip kvaiša.

Registratūroje prie laukujų durų sėdi du darbuotojai ir šnabzdasi suglaudę galvas. Nekreipiu į juos dėmesio, nes galvoju apie tai, kad Renas tikriausiai manimi šlykštisi. Šitos mintys panašios į klijus, kuriais išsitempiau ir niekaip nepajėgiu nusivalyti, kad ir kaip stengčiausi.

– Negaliu patikėti, kad jie šitaip pasielgė su Renu! – sako vaikinai prie registratūros.

Sustoju kaip įbesta. Apsimetu kažko ieškanti krepšyje.

– Man atrodo, vadovė niekada jo nemėgo.

Krepšys iškrenta man iš rankų. Vaikinas ir mergina pažvelgia į mane.

Ar jie girdėjo, kaip žnektelėjo mano krepšys?

– Gal galiu kuo padėti, mieloji? – paklausia mergina, palinkdama virš stalo.

Čiumpu savo krepšį.

– Ne, ačiū, – mesteliu ir išskubu pro diverės duris.

Šaltas vėjas čaižo skruostus, bet man nesvarbu.

Kas atsitiko Renui?

Prisimenu jo šypsena, draugišką žvilgsnį, kaip pamokė naudotis treniruokliais, man pirmą kartą atėjus pasportuoti ir elgiantis kaip kerėplai.

Prikandu lūpā.

Šiandien salēje jo nebuvo. Man topteli, kad iki šiol jis visada būdavo salēje trečdiendienos rytāis. Kažkas čia ne taip. Kas atsitiko?

Nē nesusimāstydamā paimu telefonā ir paeiliui peržvelgiu visas Reno paskyras socialiniuose tinkluose, bet greitai vėl visas uždarau. Jis nepaskelbė jokių naujų nuotraukų nei įrašų.